

Entre la Selva i el límit del Baix Empordà

"Hem arreglat la casa de Santa Cristina pedra per pedra".

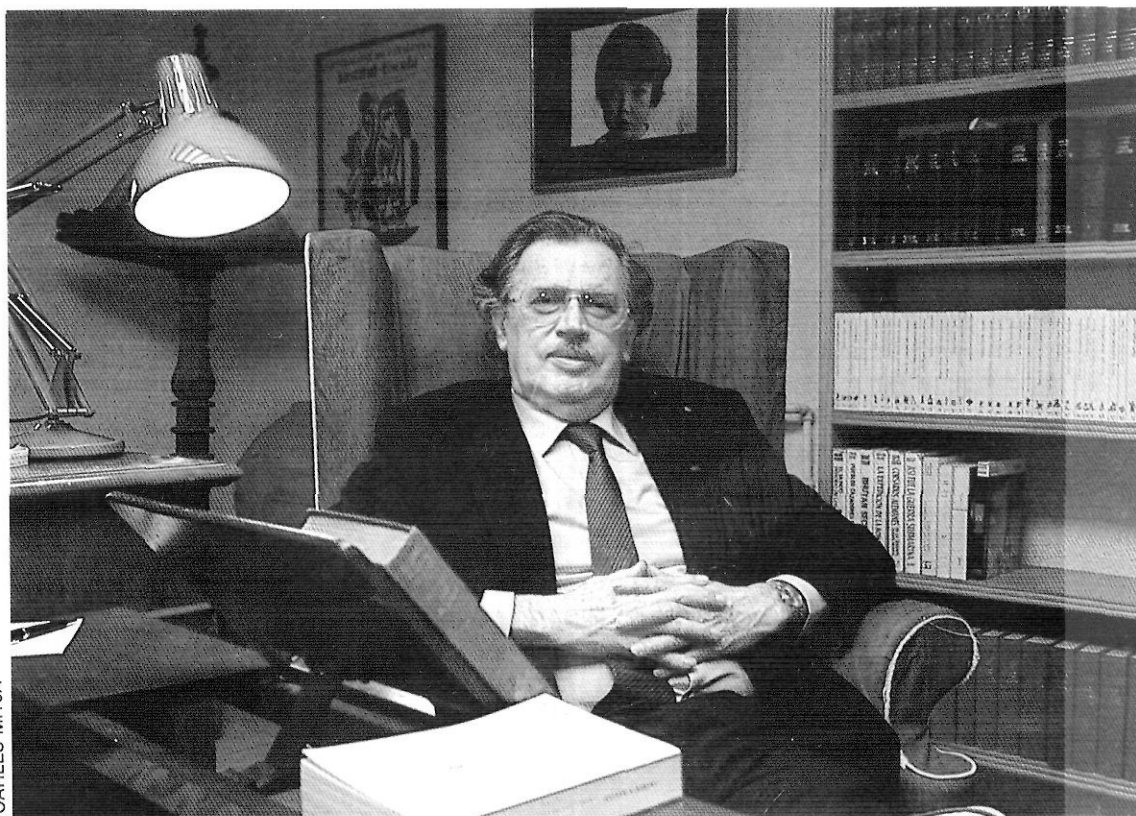
Jo sóc un barceloní que viu a la Rambla de Catalunya. A la mateixa casa en què va néixer. He fet bastant anys de refugiat polític juvenil a Amèrica del Sud, on he après dues coses: una, a con- viure amb la natura poderosa i exuberant del nou continent; l'altra, a comprendre que el més impor- tant és poder viure en llibertat a la pròpia pàtria. L'expressió catalana de la natura, si bé una mica en la línia d'una delicada i meravellosa miniatura, els catalans la tenim bé. Poder gaudir de la llibertat dels homes i dels pobles al mateix temps que fruit de la nostra terra ja és més complicat, com molts de nos- altres hem experimentat.

Jo haig de reconèixer que a Colòmbia se'ns va tractar molt bé, amb afecte i consideació, però era evident que no era la meua terra. L'any 50 vaig deci- dir tornar a casa. Com que havia estat fora els anys decisius de la joventut, em vaig haver de fer una idea cerebral del meu país que afortunadament després s'ha anat omplint d'emocions i sentiments molt viscuts.

Des d'un punt de vista d'anàlisi racional de la nos- tra història, Catalunya ha anat bé sempre que la terra ha coincidit amb l'home. La geografia, amb la de- mografia. El camp i els seus habitants esparsos han mantingut les essències de la nostra manera de ser, sense les quals Catalunya s'hauria desfigurada. Són les comarques. Barcelona és cosmopolita, moderna i densa de població. És la capital i un element bàsic del nostre país, però amenaça, si se la deixa sola, de construir una Catalunya una mica despersonalit- zada.

Jo visc a Barcelona, estimo Barcelona, m'hauria agradat ser l'Alcalde de Barcelona, però comprenc que les meves arrels llunyanes i també pròximes, vull dir el meus avis, per exemple, estan a les coses del camp, a la natura, a la terra de Catalunya. Per part del meu pare venim de Badalona; per part de la meua mare, de Castellterçol. Quan festejava amb la meua dona, anava a Platja d'Aro, on passava les vacances el Dr. Trueta. Vaig decidir aleshores com- prar una finca rústica, malauradament molt petita,

CARLES MITJA

"Tinc encara la feina a Barcelona, però en canvi tinc la meva biblioteca a Santa Cristina".

però suficient per comunicar-me l'àlè rural. La vàrem comprar a Santa Cristina d'Aro perquè més a prop del mar eren massa cares i jo no volia anar-me'n massa lluny d'on havia festejat. Hem arreglat la casa pedra per pedra quan hem tingut una mica de diners; hem millorat el menjador quan hem pogut; quan ha nascut un fill, li hem fet una habitació i ara tenim un mas discret però confortable que expressa les necessitats i les il·lusions d'una família durant 35 anys. D'aquesta manera s'han fet les masies a Catalunya. A mesura que em sentia més identificat amb Santa Cristina d'Aro, que no acabo de saber si és la Selva o al límit inferior de l'Empordà, hi vàrem anar consolidant les nostres arrels.

Al cementiri de Santa Cristina, petit i recollit, però alegre i assoliat, hi ha enterrat el meu pare i jo he fet unes tombes que espero que em rebran sense urgència en el seu dia, a mi i a la meua família. A vegades quan parlo amb gironins els dic, vosaltres heu nascut a la circumscripció de Girona, però jo hi moriré, i això és important, perquè el lloc de naixença, no l'hem pogut triar, però el lloc de defunció, almenys el lloc de l'últim repòs, sí que és voluntat de l'interessat i demostra on són els nostres autèntics afectes. I consti que Barcelona té un cementiri molt bonic on la meua família té una tomba. És un paisatge a

ponent, ple de sol i de garbí amb arbres centenaris que marquen camins antics. És cert que hi ha massa concentració humana; és degut a la molta gent que s'ha volgut fer enterrar en aquest bell indret de Barcelona. Però el fet és que jo he triat Santa Cristina d'Aro.

Tinc encara la meua feina a Barcelona, però en canvi tinc la meua biblioteca a Santa Cristina. La veritat sigui dita, no m'agrada discutir sobre quin indret és millor dintre de Catalunya perquè totes les comparacions són odioses, com s'ha dit sovint. A més, jo he viatjat molt. No em vull pronunciar sobre el que són i com són els catalans, és un tema complex i difícil de simplificar. Però el que sí que sé segur és que Catalunya és la part més bonica, més acollidora, més tendra i més antiga de la geografia del Planeta. Hem tingut molta sort els catalans. A qualsevol lloc de Catalunya fa bo de reposar, ara i el dia de demà. Però jo, insisteixo, he triat Santa Cristina d'Aro.

Entre la Selva i el límit del Baix Empordà

Jo sóc un barceloní que viu a la Rambla de Catalunya. A la mateixa casa en què va néixer. He fet bastant anys de refugiat polític juvenil a Amèrica del Sud, on he après dues coses: una, a con- viure amb la natura poderosa i exuberant del nou continent; l'altra, a comprendre que el més impor- tant és poder viure en llibertat a la pròpia pàtria. L'expressió catalana de la natura, si bé una mica en la línia d'una delicada i meravellosa miniatura, els catalans la tenim bé. Poder gaudir de la llibertat dels homes i dels pobles al mateix temps que fruit de la nostra terra ja és més complicat, com molts de nos- altres hem experimentat.

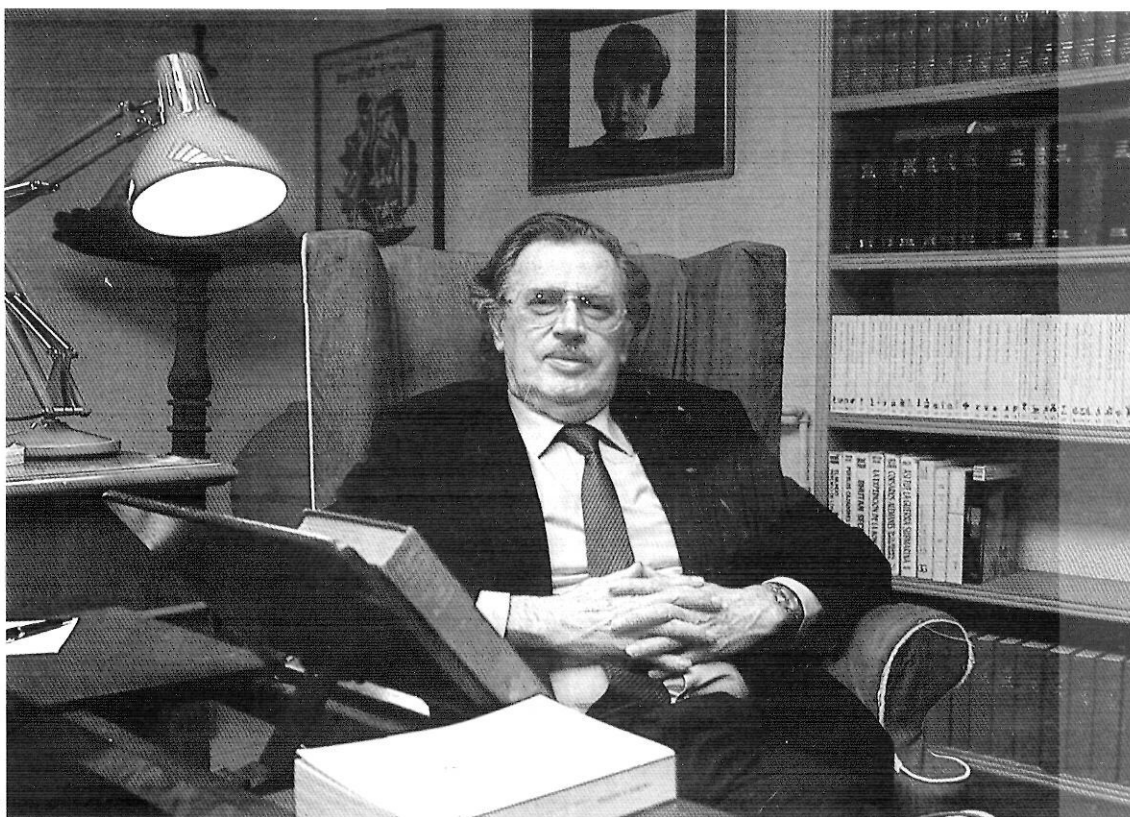
Jo haig de reconèixer que a Colòmbia se'ns va tractar molt bé, amb afecte i consideació, però era evident que no era la meua terra. L'any 50 vaig deci- dir tornar a casa. Com que havia estat fora els anys decisius de la joventut, em vaig haver de fer una idea cerebral del meu país que afortunadament després s'ha anat omplint d'emocions i sentiments molt viscuts.

Des d'un punt de vista d'anàlisi racional de la nos- tra història, Catalunya ha anat bé sempre que la terra ha coincidit amb l'home. La geografia, amb la de- mografia. El camp i els seus habitants esparsos han mantingut les essències de la nostra manera de ser, sense les quals Catalunya s'hauria desfigurada. Són les comarques. Barcelona és cosmopolita, moderna i densa de població. És la capital i un element bàsic del nostre país, però amenaça, si se la deixa sola, de construir una Catalunya una mica despersonalit- zada.

Jo visc a Barcelona, estimo Barcelona, m'hauria agradat ser l'Alcalde de Barcelona, però comprenc que les meves arrels llunyanes i també pròximes, vull dir el meus avis, per exemple, estan a les coses del camp, a la natura, a la terra de Catalunya. Per part del meu pare venim de Badalona; per part de la meua mare, de Castellterçol. Quan festejava amb la meua dona, anava a Platja d'Aro, on passava les vacances el Dr. Trueta. Vaig decidir aleshores com- prar una finca rústica, malauradament molt petita,

CARLES MITJA

"Hem arreglat la casa de Santa Cristina pedra per pedra".

"Tinc encara la feina a Barcelona, però en canvi tinc la meva biblioteca a Santa Cristina".

però suficient per comunicar-me l'alè rural. La vàrem comprar a Santa Cristina d'Aro perquè més a prop del mar eren massa cares i jo no volia anar-me'n massa lluny d'on havia festejat. Hem arreglat la casa pedra per pedra quan hem tingut una mica de diners; hem millorat el menjador quan hem pogut; quan ha nascut un fill, li hem fet una habitació i ara tenim un mas discret però confortable que expressa les necessitats i les il·lusions d'una família durant 35 anys. D'aquesta manera s'han fet les masies a Catalunya. A mesura que em sentia més identificat amb Santa Cristina d'Aro, que no acabo de saber si és la Selva o al límit inferior de l'Empordà, hi vàrem anar consolidant les nostres arrels.

Al cementiri de Santa Cristina, petit i recollit, però alegre i assoliat, hi ha enterrat el meu pare i jo he fet unes tombes que espero que em rebran sense urgència en el seu dia, a mi i a la meua família. A vegades quan parlo amb gironins els dic, vosaltres heu nascut a la circumscripció de Girona, però jo hi moriré, i això és important, perquè el lloc de naixença, no l'hem pogut triar, però el lloc de defunció, almenys el lloc de l'últim repòs, sí que és voluntat de l'interessat i demostra on són els nostres autèntics afectes. I consti que Barcelona té un cementiri molt bonic on la meua família té una tomba. És un paisatge a

ponent, ple de sol i de garbí amb arbres centenaris que marquen camins antics. És cert que hi ha massa concentració humana; és degut a la molta gent que s'ha volgut fer enterrar en aquest bell indret de Barcelona. Però el fet és que jo he triat Santa Cristina d'Aro.

Tinc encara la meua feina a Barcelona, però en canvi tinc la meua biblioteca a Santa Cristina. La veritat sigui dita, no m'agrada discutir sobre quin indret és millor dintre de Catalunya perquè totes les comparacions són odioses, com s'ha dit sovint. A més, jo he viatjat molt. No em vull pronunciar sobre el que són i com són els catalans, és un tema complex i difícil de simplificar. Però el que sí que sé segur és que Catalunya és la part més bonica, més acollidora, més tendra i més antiga de la geografia del Planeta. Hem tingut molta sort els catalans. A qualsevol lloc de Catalunya fa bo de reposar, ara i el dia de demà. Però jo, insisteixo, he triat Santa Cristina d'Aro.